

Haar moeder had haar ooit verteld dat de enige manier om iemand echt te leren kennen was door met hem of haar te vechten. Lore wist uit ervaring dat het enige wat vechten daadwerkelijk onthulde de plek was waar iemand het minst graag geraakt wilde worden.

Voor haar tegenstander was die plek duidelijk de nieuwe tatoeage op zijn linkerborst, die nog afgedekt was.

Lore bracht haar bokshandschoenen van 14 ounces omhoog om zo nog een onhandige klap op te vangen. De zolen van haar sneakers piepten over de goedkope blauwe matten toen ze een stap naar achteren danste. De repen zilverkleurige ducttape die de geïmproviseerde ring bij elkaar hielden, begonnen na de vijf gevechten van die avond door de vochtigheid en hitte op te krullen. Ze gromde terwijl ze de dichtstbijzijnde platstampje met haar hiel.

Zweet stroomde langs haar gezicht tot ze alleen nog maar het zout ervan proefde. Lore weigerde dat weg te vegen, ook al prikte het in haar ogen. De pijn was goed. Die zorgde ervoor dat ze zich concentreerde.

Dit – het vechten – was niets meer dan een slechte gewoonte die ze onlangs had opgepikt, eentje die haar een uitlaatklep bood die ze wanhopig nodig had gehad na de dood van Gil zes maanden geleden. Maar haar oorspronkelijke belofte van ‘alleen deze ene wedstrijd’ was vergeten zodra ze de bekende adrenalinekick had gevoeld.

Eén gevecht was voldoende geweest om door het verdovende verdriet heen te breken, om haar uit haar hoofd te halen en terug te laten keren naar haar lichaam. Na twee gevechten was de diepe pijn in haar hart uitgeschakeld. Drie gevechten hadden een verbazingwekkende hoeveelheid geld opgeleverd.

En nu, weken later, gaf gevecht nummer vijftien haar precies waar ze die avond zo wanhopig naar verlangde: een afleiding.

Lore had zichzelf wijsgemaakt dat ze elk moment kon stoppen. Ze kon ermee ophouden zodra het niet meer goed aanvoelde. Ze kon stoppen als het te veel oprakelde van wat ze had begraven.

Maar Lore had dat punt nog niet bereikt. Nog niet helemaal.

Het was bloedheet in de kleine kelder onder Red Dragon Fine Chinese Food. De benauwende aanwezigheid van te veel mensen die zich om de matten verdrongen. De menigte bewoog met de strijders mee, vormde de onofficiële begrenzing van de ring terwijl ze hun rode wegwerpbekers angstvallig vasthielden om te vermijden dat hun dure alcohol over de rand klotste. Biljetten en weddenschappen werden om haar heen uitgewisseld, gingen van hand tot hand, tot ze Frankie bereikten, de organisator. Lore wierp een blik op hem terwijl hij de volgorde en inzetten van de volgende twee gevechten aanpaste, steevast minder geïnteresseerd in de winnaar dan in de winst.

Stoom rolde vanuit de keuken langs de trap naar beneden, wat de lucht een satijnachtige kwaliteit gaf. De geur van kip kung pao was een heerlijk alternatief voor de stank van oud braaksel en schraal bier die in de dichtgetimmerde nachtclubs hing waar meestal werd gebokst.

De menigte leek het niet erg te vinden, alles voor de illusie van hipheid. Frankies exclusieve lijst leek tegenwoordig een stuk minder exclusief te zijn: modellen, types uit de kunstwereld en zakenlieden met hun kleine zakjes wit poeder werden nu vaak aangevuld door jongeren van privéscholen die de limieten van de apathie van hun ouders op de proef stelden.

Haar tegenstander was een jongen van ongeveer haar leeftijd, een en al zachte, ongeschonden huid en onverdiend zelfvertrouwen. Hij had gelachen, haar met een vinger gewenkt toen hij haar uit al Frankies beschikbare vechters had gekozen. Lore had lang voor hij haar 'schatje' had genoemd en haar beschonken een luchtkusje toe had geblazen besloten hem een lesje te leren en wat er daarna van zijn trots over was te vermorzelen.

'Laat me eens raden,' zei ze om haar beetje heen. Ze knikte naar het verband op de borst van de tienerjongen dat zijn nieuwe tatoeage bedekte. 'Pluk de dag? Rosé All Day?'

Hij fronste toen de menigte lachte. De jongen haalde met zijn handschoen uit naar haar gezicht, gromde van inspanning. Die beweging, gecombineerd met zijn afnemende kracht, liet zijn borstkas onbeschermd.

Lore had een duidelijk doelwit toen ze met haar handschoen tegen zijn pas met inkt versierde huid sloeg.

De ogen van de jongen puilden uit en zijn adem verliet in een zucht zijn longen. Zijn knieën raakten de mat.

'Sta op,' zei Lore. 'Je zet je vrienden voor schut.'

'Jij... jij stomme trut...' De jongen verslikte zich haast in zijn beetje.

Lore had zich afgevraagd hoelang het zou duren voor hij zou instorten en nu had ze het antwoord: vijf minuten. 'Zo wil je me écht niet noemen.' Ze cirkelde om hem heen. 'Aangezien jij op je knieën zit.'

Hij krabbelde ziedend overeind.

Ze rolde met haar ogen. *Nu is het niet meer zo grappig, hè,* dacht ze.

Gil zou hebben gezegd dat ze dat stomme joch de rug toe moest keren. Hij had Lore altijd op die onbevooroordeelde, grootvaderlijke manier van hem voorgehouden dat ze niet elke strijd die zich aandienende aan hoefde te gaan. De waarheid was dat hij dit vreselijk had gevonden en Lore droeg het schuldgevoel van hem teleur te stellen ook met zich mee.

Maar Lore had andere manieren geprobeerd. Niet één ervan had haar door het verpletterende gevoel van verlies heen geholpen zoals een goed

gevecht dat deed. En nu was het niet alleen Gils dood waar ze aan wilde ontsnappen; een nieuwe angst plaagde haar.

Het was augustus, en de jacht was teruggekeerd naar haar stad.

Ondanks haar beste pogingen om verder te gaan, het overschaduwde leven dat ze had achtergelaten te vergeten en in het zonlicht te stappen van een betere toekomst, was een deel van haar geest nog steeds ingesteld op het trage aftellen van de dagen. De spanning in haar lichaam was toegenomen, haar instincten waren scherper geworden, alsof ze zich schrap zette voor wat zou komen.

Twee weken geleden had ze voor het eerst bekenden in de stad gezien, die hun laatste voorbereidingen aan het treffen waren voor vanavond. Die schok was als een mokerslag geweest; elke keer als ze iemand herkende was dat bewijs dat al haar hoop, al haar stille smeekbedes op niets waren uitgelopen. *Als je blijft*, had ze de afgelopen paar maanden steeds opnieuw gedacht, *laat deze cyclus in Londen plaatsvinden of in Tokyo*.

Waar dan ook, als het maar niet in New York City was.

Lore wist dat ze vanavond het huis niet had moeten verlaten, niet nu het moorden op zijn hevigst zou zijn. Als ook maar één enkele jager haar herkende, dan zouden de bloedlijnen niet alleen jacht maken op goden, maar zouden ze ook haar willen villen.

Vanuit haar ooghoek zag Lore Frankie op zijn overdreven zakhorloge kijken en het rond-het-af-signaal geven. Ze nam aan dat hij nog meer te doen had, zoals zijn gezicht begraven in geld.

‘Ben je er al klaar mee?’ vroeg ze.

Blijkbaar voelde de jongen opeens de invloed van de alcohol. Hij zat Lore over de matten achterna met zijn onhandig maaiende vuisten en hij werd bozer naarmate de menigte luider lachte.

Toen ze zich omdraaide om een klap te ontwijken, glipte haar ketting onder haar shirtje vandaan, waar ze die onder had gestopt. Het hangertje, een gouden veer, blonk in het schemerige licht. De handschoen van haar

tegenstander raakte die. Op de een of andere manier bleef de dunne ketting eraan haken, want toen Lore zich opnieuw bewoog, knapte het slotje en viel het hangertje bij haar voeten op de vloer.

Lore trok met haar tanden de klittenbandsluiting van haar handschoen los en trok haar hand eruit. Ze dook toen haar tegenstander opnieuw uithaalde, schepte snel de ketting op en stopte die voor de veiligheid in de kontzak van haar spijkerbroek. Toen ze haar handschoen opnieuw aantrok, schoot er een nieuwe golf wrevel door haar heen.

Die had ze van Gil gekregen.

Lore keerde zich naar de jongen toe, herinnerde zichzelf eraan dat ze hem niet mocht doden. Ze kon echter wel zijn mooie neusje breken.

En dat deed ze, onder luid gejuich van het publiek. Het bloed spatte eruit terwijl hij vloekte.

‘Ik denk dat het hoog tijd is dat jij naar bed gaat, schátje!’ Ze wierp een blik over haar schouder naar Frankie, om te zien of hij een eind aan de wedstrijd zou maken. ‘Trouwens...’

Ze zag vanuit haar ooghoek de vuist aankomen en keek net op tijd om om de klap op de zijkant van haar hoofd op te vangen en niet op haar oog. Ze zag even sterretjes voor haar omgeving in volle vaart in heldere kleuren terugkeerde, maar het lukte haar te blijven staan.

De jongen kraaide triomfantelijk, stak zijn armen de lucht in, zijn neus nog altijd bloedend. Hij strompelde naar haar toe, en het moment dat ze besepte wat er gebeurde was de enige tijd die ze kreeg.

Lore bracht instinctief haar handschoenen omhoog om haar borst te beschermen, maar dat was niet zijn doel. De jongen sloeg een arm om haar nek en perste zijn lippen op de hare.

De paniek was verblindend, die explodeerde in haar lijf en gooide haar uit haar eigen geest. Hij drukte zijn lichaam dicht tegen dat van haar aan, likte haar onhandig met zijn tong terwijl de menigte om haar heen uitzinnig werd.

Er barstte iets in haar open en de druk die zich al weken in haar had opgehoopt kwam met een brul van razernij vrij. Ze ramde haar knie tussen zijn benen. Hij viel op de vloer, gillend alsof ze zijn keel had doorsneden. Toen viel ze hem aan.

Het volgende waar Lore zich van bewust was, was dat ze schoppend en grauwend van de vloer werd getild. Haar bokshandschoenen zaten onder het bloed en wat er nog over was van zijn gezicht was onherkenbaar.

‘Kappen!’ Grote George, een van Frankies beveiligers, rammelde haar zacht door elkaar. ‘Lieverd, hij is het niet waard.’

Lores hart sloeg tegen haar ribben, te snel om op adem te kunnen komen. Haar lichaam beefde terwijl Grote George haar weer met beide voeten op de mat zette, waar hij haar op haar plek hield tot ze hem een knikje gaf ten teken dat ze in orde was.

Grote George beende naar de jongen toe die kreunend op de mat lag en porde hem met de neus van zijn schoen.

Toen het suizen in Lores oren afnam, besefte ze dat het helemaal stil was geworden in de ruimte, op het gekletter na in de keuken boven.

Een licht afgrijzen maakte zich van haar meester. In haar handschoenen kromde ze haar vingers tot het pijn deed. Ze was niet zomaar haar zelfbeheersing verloren. Ze was teruggekeerd naar een deel van zichzelf waarvan ze had gedacht dat ze het jaren geleden de nek om had gedraaid.

Dit ben ik niet, dacht ze, terwijl ze het zweet van haar bovenlip veegde. *Niet meer.*

Het leven had meer te bieden dan dit.

Uit wanhoop om haar loon van die avond te redden negeerde Lore de smaak van gal en de pure, onverdunde haat die ze voor dat jammerende stuk vreten op de vloer koesterde, en toverde een schaapachtige glimlach op haar gezicht. Ze stak haar handen op en haalde haar schouders op.

De toeschouwers beloonden haar met gejuich en ze salueerden haar met hun bekers.

‘Je hebt niet gewonnen... Jij hebt vals gespeeld,’ zei de jongen. ‘Dat was niet eerlijk. Jij hebt vals gespeeld!’

Dat was altijd het geval met jongens als hij. Wat hij nu voelde, die wóéde, was niet omdat hij daadwerkelijk tegenspoed ervoer. Het was het uiteenspatten van een illusie, die ene die hem had wijsgemaakt dat hij alles verdiende, en dat hij dat mocht verwachten simpelweg omdat hij bestond.

Lore trok haar handschoenen uit en leunde over de jongen heen. Het publiek verstomde, de gezichten zo gretig als die van hongerige kraaien.

‘Misschien moet je hierna “Ik wil wel winnen, maar het lukt niet” laten tatoeëren,’ stelde ze op suikerzoete toon voor, terwijl ze hard tegen zijn bandage duwde, dit keer met haar platte hand. Het geluid van de bel overstemde zijn woedende kreet, maakte een eind aan de wedstrijd. Grote George sleurde hem terug naar zijn groepje vrienden.

Lore maakte aanstalten om naar Frankie te lopen. Het was een vergissing geweest om vanavond hierheen te komen. Ze wist nog steeds niet of haar lichaam wilde wegrennen of gillen.

Ze had de rand van de ring bereikt toen de man riep: ‘Het volgende gevecht: Gulden tegen de uitdager Gemini.’

Lore wierp hem een geërgerde blik toe, waarop hij reageerde met zijn gebruikelijke onverstoorbare glimlach. Hij stak vijf vingers op. Ze schudde haar hoofd en hij stak er nog drie op. Er werd om haar heen met verkreukelde biljetten gewapperd, waarna ze werden doorgegeven toen de toeschouwers zich haastten om geld in te zetten.

Ze moest naar huis gaan. Dat wist ze, maar...

Lore stak alle tien haar vingers op. Frankie fronste, maar gebaarde dat ze moest terugkeren. Ze trok haar handschoenen opnieuw aan en keerde zich om. Als het een van de vrienden van de jongen was, dan zou ze zich in ieder geval kunnen vermaken.

Maar dat was niet het geval.

Lore deed geschrokken een stap naar achteren.

Haar tegenstander stond net buiten de gloed van de lamp aan het plafond, verwelkomde duidelijk de duisternis. De jonge man deed een stap naar voren, zodat de vage gloed op het bronzen masker viel dat zijn gezicht verborg.

Haar adem stokte.

Jager!